

Moc Odpuštění

E. J. Waggoner

Úvod

V těchto slovech, jež v roce 1894 napsal E. J. Waggoner, je obsažen působivý princip. Je třeba o tom pečlivě přemýšlet, protože nám to říká o Božích myšlenkách, které pro nás nejsou přirozené, neboť naše smýšlení¹ není Božím smýšlením od přirozenosti. Izajáš 55:8-9 (B21)

Lidské vnímání odpuštění je takové, že když někdo poruší zákon dobra vůči vám a správně nezachází s vámi nebo s těmi, které milujete, tak tu existuje silná touha po spravedlnosti, jež se projevuje nějakým trestem vůči přestupníkovi. Ten ublížený se mění ve svém postoji vůči přestupníkovi. Odpuštění v tomto kontextu je pustit z hlavy pocity hněvu a hořkosti vůči onomu přestupníkovi. Záznam o jeho špatnosti je umístěn do pozadí, ale není zapomenut, a to pro případ, že by ta osoba mohla v budoucnu opět učinit přestoupení. Život se vrací do normálu a na špatné jednání se zapomíná, pokud ten člověk znovu nepřestoupí. Záznam hříchu není zcela zapomenut proto, aby nás chránil před možnými budoucími porušeními.

Boží odpuštění je však úplně jiné. Když my přestupujeme zákon, Bůh se ve své lásce k nám nemění. Když nám Bůh odpustí a my tomu věříme, jsme to my, kdo se změnil. V odpouštějícím Božím slově je život. Když odpouští Bůh, víra v toto odpuštění přináší do duše nový život, aby hříšník znovu nepadnul.

Pochopení skutečného odpuštění je životně důležité pro pochopení toho, jak můžeme zvítězit nad hříchem. Je také důležité porozumět Božímu soudu, protože čteme.

Láska je trpělivá, dobrotivá, láska nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. (5) Nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nerozčiluje se, nepočítá zlo. 1 Kor 13:4-5 (CSP)

Láska si proti sobě nevede žádný soupis učiněných křivd. Odložme svůj soupis špatností, které na nás udělali ostatní, a odpusťme jim, jako Bůh odpustil nám.

Adrian Ebens

---

¹ BKR, CSP, Hejčl – myšlení; CEP – úmysly; MPCZ - myšlenky

„Vtom k němu přinesli ochrnutého člověka na nosítkách. Když Ježíš uviděl jejich víru, řekl ochrnutému: "Vzchop se, synu. Tvé hříchy jsou odpuštěny." Někteří znalci Písma si řekli: "Ten člověk se rouhá!" Ježíš ale znal jejich myšlenky, a tak se jich zeptal: "Proč si hned myslíte něco zlého? Co je podle vás snadnější říci: ‚Jsou ti odpuštěny hříchy,‘ anebo: ‚Vstaň a chod‘? Ale abyste věděli, že Syn člověka má na zemi moc odpouštět hříchy" - tehdy pověděl ochrnutému - "Vstaň, vezmi si lehátko a jdi domů." A on vstal a odešel domů. Když to uviděly zástupy, zmocnil se jich úžas a vzdaly slávu Bohu, který dal lidem takovou moc.“ Mt 9:2–8.

Jedno z nejobvyklejších vyjádření, které je slyšet mezi vyznávajícími křesťany, když se mluví o náboženských věcech, je toto: „Dokážu ještě pochopit a věřit, že Bůh hřích odpustí, ale je mi zatěžko uvěřit, že mě Bůh může od hříchu uchránit“. Takový člověk se musí ještě hodně naučit, co je míněno Božím odpuštěním hříchů. Je pravda, že lidé, kteří takto mluví, často mají jakousi určitou míru pokoje v tom, že věří, že jim Bůh odpustil nebo odpustí jejich hříchy, ale tím, že nepochopili moc či sílu odpuštění, tak se připravují o mnoho požehnání, ze kterého by se mohli těšit.

Maje na mysli ony záležitosti, „tato [znamení, zázraky] však jsou zapsána, abyste uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu“², nikoliv jako pouhý zázrak před našimi zraky. Zákoníci nevěřili, že by Ježíš mohl odpustit hřích. Aby však Ježíš ukázal, že má moc odpouštět hříchy, tak toho ochrnutého muže uzdravil. **Tento zázrak byl vykonán za výslovným účelem objasnění díla odpuštění hříchu a znázornění jeho moci (síly).** Ježíš ochrnutému muži řekl: „Vstaň, vezmi si lehátko a jdi domů“³, aby oni i my poznali jeho moc odpouštět hřích. Proto ta moc (síla) projevená při uzdravení toho člověka je tedy moc či síla udělená (propůjčená) v prominutí hříchu.

Obzvláště si všimněte toho, že účinek Ježíšových slov pokračoval i poté, co byla vyslovena. Ona v tom muži udělala změnu a ta změna byla trvalá. Stejně tak to musí být i v odpuštění hříchu. Ta obvyklá myšlenka je, že když odpouští hřích Bůh, tak že změna je v Bohu samotném, a ne v člověku. Uvažuje

---

² J 20:31

³ Mt 9:6 (B21)

se tak, že Bůh nakonec přestane mít něco za zlé proti tomu, který zhřešil. To však naznačuje, že Bůh měl vůči tomu člověku nesnáž, což není tento případ. Bůh není člověk; On v sobě neudrží nepřátelství ani neprožívá pocit pomsty. Není to proto, že Bůh má v srdci neoblomný pocit vůči hříšníkovi, tak že mu odpustí, ale proto, že něco ve svém srdci má hříšník. Bůh je v pořádku, to člověk se zcela mylí, proto Bůh člověku odpouští, aby i člověk byl v pořádku.

Když Ježíš, znázorňující odpuštění hříchu, řekl tomu muži: „Vstaň, vezmi své lože a odejdi domů!“, ten muž - poslušen Ježíšova hlasu - vstal. **Síla či moc, která byla v Ježíšových slovech, ho pozvedla a uzdravila.** Tahle síla v něm zůstala a právě v té síle, která mu byla dána při odstranění ochrnutí, on chodil nadále, samozřejmě za předpokladu, že si zachoval víru. Tohle ilustruje žalmista, když říká: „Na Hospodina jsem čekal toužebně a on se naklonil a uslyšel můj křik. Z vlhké jámy vytáhl mě, z kalné bažiny, mé nohy postavil na pevné skále, mé kroky upevnil.“ Ž 40:2-3 (B21).

V Božích slovech je život. Ježíš řekl: „Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život.“ Jan 6:63. Slovo přijaté ve víře přináší duši Ducha a život Boha. Když tedy kající duše uslyší slova, „Bud' dobré myslí, synu, odpouštějí se ti tvé hříchy“ a když tato slova přijme jako živá slova živého Boha, je to jiný člověk, protože v něm začal nový život. Je to moc Božího odpuštění, a to jediné, to ho chrání před hříchem. Pokud po obdržení milosti pokračuje v hříchu, je to proto, že on nepochopil plnost pozehnání, jež mu bylo uděleno při odpuštění jeho hříchů.

V případě, který máme před sebou, ten muž obdržel nový život. Jeho ochrnutí stav byl prostě odumírání přirozeného života. On byl částečně mrtvý. Kristova slova mu dala nový život. Ale tento nový život, který byl dán jeho tělu a který mu umožnil chodit, byl - jak pro něj, tak pro znalce zákona - jen ilustrací neviditelného Božího života, který obdržel ve slovech „Tvé hříchy jsou odpuštěny,“ a které z něj udělaly nové stvoření v Kristu.

Díky tomuto jednoduchému a jasnému znázornění, které máme před sebou, můžeme porozumět některým slovům apoštola Pavla, která jsou „nesnadné

k vyrozumění“⁴. Nejprve si přečtěte Kol. 1:12-14: „vzdávající díky Bohu a Otci, který nás učinil způsobilými k účasti *na* podílu svatých ve světle. On nás vysvobodil z pravomoci temnoty a přenesl do království Syna své lásky, v němž máme *skrze jeho krev* vykoupění, odpuštění hříchů“. Viz stejný výrok o vykoupění *skrze Kristovu krev* v 1. Petrově 1:18, 19; Zj. 5:9.

Poznačte si dva body, máme vykoupění Kristovou krví a toto vykoupění je odpuštění hříchů. Ale krev je život. Viz Gn 9:4; Zj. 17:13, 14. Proto nám Kol 1:14 ve skutečnosti říká, že vykoupění máme *skrze Kristův život*. Copak však Písmo neříká, že s Bohem jsme smířeni smrtí Jeho Syna? Říká, a to je právě to, co se zde učí. Kristus „dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti“. Titovi 2:14 (B21). Dal sám sebe za naše hříchy. Ga 1:4. Tím, že dává sama sebe, tak dává svůj život. Tím, že prolil Svou krev, Kristus vylévá Svůj život. Ale tím, že se vzdal svého života, tak ho dává nám. Ten život je spravedlnost, dokonce dokonalá Boží spravedlnost, takže když ji přijmeme, tak jsme „se my v něm stali Boží spravedlností“. Je to přijetí Kristova života, co nás smiřuje s Bohem, když jsme pokřtěni do Kristovy smrti. Tudíž je to, abychom „se oděli novým člověkem, jenž byl podle Boha stvořen v pravdivé spravedlnosti a svatosti“ „podle obrazu Toho, jenž Ho stvořil“ Ef 4:24 (MPCZ); Kol 3:10 (MPCZ).

Nyní si můžeme přečíst Ř 3:23-25 a zjistíme, že to není tak obtížné: „všichni zhřešili a postrádají Boží slávu, *ale* jsou ospravedlňováni [to znamená, že se stali spravedlivými nebo činiteli zákona] zadarmo jeho milostí *skrze* vykoupění, které *je* v Kristu Ježíši. Jeho Bůh ustanovil za prostředek smíření *skrze* víru v jeho krev, aby ukázal svou spravedlnost s ohledem na prominutí [poslání pryč] prohřešení, jež byla spáchána *již* dříve v *čase* Boží shovívavosti“.

Všichni zhřešili. Celý život byl hřích. Dokonce i myšlenky byly zlé. Viz. Marek 7:21. A být tělesně smýšlející je smrt. To proto je život hříchu život smrtí. Pokud se duše tohoto nezbaví, skončí to věčnou smrtí. V člověku není žádná moc či síla, která by ze svatého Božího zákona vydolovala spravedlnost, proto Bůh ve svém milosrdenství vkládá Svoji vlastní spravedlnost na všechny, kteří věří. On nás činí spravedlivými jako bezplatný dar z bohatství

---

⁴ 2. Pt 3:16 (B21)

Jeho milosti. Dělá to Svými slovy, protože On prohlašuje-mluví Svou spravedlnost vůči všem, kdo mají víru v Kristovu krev, v Něm je Boží spravedlnost, „v něm je tělesně přítomná veškerá plnost Božství⁵“. A toto prohlášení nebo vyslovení Boží spravedlnosti na nás je odpuštění neboli odstranění hříchu. Takto tedy Bůh odebírá hříšný život tím, že na jeho místo staví Svůj vlastní spravedlivý život. A tohle je moc či síla odpuštění hříchu. Je to „moc neporušitelného života⁶“.

Toto je začátek života křesťana. To je přijetí Božího života vírou. Jak to má pokračovat? Právě tak, jako to začalo. „Protož jakž jste přijali Krista Ježíše Pána, *tak* v něm chodte“, Kol 2:6 (BKR). „Spravedlivý z víry bude živ⁷.“ Tajemství křesťanského života spočívá v tom, že se pevně držíme toho života, který, přijatý na začátku, odpouští hřích.

Bůh odpouští hřích tím, že ho odnímá. On ospravedlňuje bezbožného tím, že ho činí zbožným. Bůh smiřuje vzpurného hříšníka se Sebou tím, že mu odstraňuje tu vzpuru a činí z něj loajálního a zákon dodržujícího jedince.

Někdy se říká: „Ale je těžké pochopit, jak můžeme mít život Boha jako skutečný fakt; to nemůže být skutečné, protože to máme skrze víru“. Vírou tedy ten chudý ochrnutý obdržel nový život a sílu; ale byla jeho síla o to méně skutečná? Nebyla to reálná skutečnost, že dostal sílu? „Nerozumíte tomu?“ Samozřejmě, že ne, protože je to projev „Boží lásky, která převyšuje poznání⁸“. Ale my jí můžeme věřit a uvědomit si tu skutečnost, a pak budeme mít věčný život, v němž budeme studovat její zázrak. Přečtěte si znovu a znovu příběh uzdravení ochrnutého člověka a rozjímejte o tom příběhu, dokud se to pro vás nestane živou realitou, a pak si pamatujte, že „tyto [zázraky, znamení] jsou ale zapsány, abyste uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, Boží Syn, a abyste skrze víru měli život v jeho jménu⁹“.

---

⁵ Kol 2:9 (B21)

⁶ Žd 7:16 (CSP), nesmrtelného (B21), nepomíjějícího (CEP), neporušitelného (BKR)

⁷ Ř 1:17, Gal 3:11, Žd 10:38, Hab 2:4

⁸ Ef 3:19

⁹ J 20:31 (B21)